

nes, reduceres de forsikringsydelse, der til sin tid skal tjene som pension for den forsikrede eller hans efterladte ægtefælle eller mindreårige børn.

Hvis provenuet af det lån, som optages ved pantsætning af forsikringspolicen, anvendes til indskud i en investeringsforening som f. eks. Codan Investeringsforening, vil lånet ganske vist modsvares af et tilgodehavende i investeringsforeningen, som vil komme til udbetaling i form af aktiecertifikater eller på anden måde, når den forsikrede dør eller opnår pensionsalderen. Det forudsætter dog, at der ikke forinden er disponeret over disse midler. Selv om investeringsforeningen og den forsikrede har truffet aftale om, at indskuddene på kontoen i investeringsforeningen skal være båndlagte, må aftaleparterne når som helst kunne ændre aftalen. Dertil kommer, at den „selvbåndlæggelse“, der her er tale om, formentlig ikke kan udelukke, at den forsikredes kreditorer gør udlæg i hans indskud i investeringsforeningen. I modsætning her til gælder det i henhold til forsikringsaftaleloven, at der ikke kan gøres udlæg i retten til ydelserne i henhold til en livsforsikringspolice. Den kombination af policelån og indskud i en investeringsforening, som Codanordningen går ud på, yder allerede af den grund en væsentlig ringere sikkerhed, for

at pensionsøjemedet opfyldes end den ubelånte forsikringspolice.

Ifølge det ændringsforslag til lovforslagets § 30, stk. 2, som Codan Investeringsforening har stillet, skal en rate- eller kapitalforsikring i pensionsøjemed kunne pantsættes, såfremt det provenu, der opnås, båndlægges i en investeringsforening og bindes indtil forsikringsbegivenhedens indtræden. Forsikringerne skal altså kunne pantsættes til enhver långiver (dvs. forsikringsselskaber, pengeinstitutter og private pengeudlånere), og indskud af låneprovenuet skal kunne ske i enhver investeringsforening, uanset hvordan foreningen anbringer midlerne. Der er ikke i ændringsforslaget angivet noget maksimum for, hvor store lånebeløb forsikringspolicen må pantsættes for.

Det er åbenbart, at skattemyndighederne ikke vil have nogen mulighed for at kontrollere, at betingelserne for, at forsikringspolicerne kan belånes afgiftsfrit, foreligger opfyldt ved pantsætningen og overholdes under lånets løbetid. Det vil formentlig heller ikke være muligt for forsikringsselskaberne at påse dette. Forinden man gennemfører en ændring af § 30, stk. 2, som det omhandlede, bør man i hvert fald indhente en udtalelse fra forsikringsrådet, Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring.